

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: Z. K., narozený X, bytem X (dále jen X),

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, IČ 00006963, se sídlem
Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen ČSSZ),

v řízení o žalobě ze dne 16.8.2021 proti rozhodnutí žalované ze dne 1.7.2021 č.j. X o
starobní důchod,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Soud upozorňuje, že řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), a pro návrh na přezkoumání rozhodnutí je stanoven termín žaloba, účastníci jsou označováni žalobce a žalovaný. Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti

veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.). Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci stav ke dni 1.7.2021.

2. **Včasnou žalobou ze dne 16.8.2021** předanou k poštovní přepravě téhož dne a zdejšímu soudu doručenou dne 24.8.2021 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 1.7.2021 č.j. X. Žalobce zejména namítal, že německý nositel pojištění na základě informací ČSSZ a doby pojištění podle německých právních předpisů sestavil kompletní výpis průběhu důchodového pojištění od 1.9.1971 až do podání žádosti o starobní důchod, s čímž je ČSSZ obeznámena a proto její prohlášení o jeho zaměstnání až do 1.2.1982 v podniku Válcoven trub a železáren v Chomutově a tudíž překrývání doby pojištění je nekorektní. Dále uvedl, že se dne 17.1.1981 natrvalo přestěhoval na území Německé spolkové republiky (dále jen **NSR**), kde obdržel státní příslušnost a stal se od té doby účastníkem důchodového pojištění jen v Německu a jeho pracovní poměr v uvedeném podniku byl ke dni 31.1.1981 ukončen výpovědí z jeho strany. Poukázal také na to, že jeho manželka J. byla taktéž do 16.1.1981 v nynější České republice (dále jen **ČR**) v pracovním poměru a 17.1.1981 se s ním do Německa vystěhovala a v jejím hodnocení doby pojištění v ČR a Německu nedochází k žádnému rozporu. Dle žalobce bylo rozhodnutí žalované vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, proto požadoval zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 1.7.2021 a vrácení věci žalované, aby znovu rozhodla, požadoval i náhradu nákladů bez specifikace. (*Připojena byla k žalobě i kopie napadeného rozhodnutí.*)
3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 1.7.2021 č.j. X** žalovaná rozhodla takto:
 - I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení č. j. X ze dne 15.12.2020 se částečně mění tak, že ve výroku ad I. výše přiznaného starobního důchodu činí od 1.10.2019 celkem 896 Kč měsíčně, od lednové splátky důchodu v roce 2020 činí 987 Kč měsíčně a od lednové splátky důchodu v roce 2021 činí 1 017 Kč měsíčně. Ve zbytku se toto rozhodnutí potvrzuje.
 - II. Účastníku řízení podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů náleží výplata důchodu ve výši stanovené předběžně vykonatelným rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení č. j. X ze dne 15.12.2020 do dne 15.12.2020.V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná popsala průběh řízení, kdy žalobce dne 22.10.2019 uplatnil u německého nositele pojištění žádost o starobní důchod s datem přiznání od 1.12.2019, a mimo jiné uvedla, že rozhodnutím č.j. X ze dne 17.9.2020 dle § 29 odst. 1 písm. k) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon** či **zdp**) a s přihlédnutím k ust. článků 6 a 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 (dále jen **Nařízení č. 883/2004**) žalobci od 1.12.2019 přiznala starobní důchod ve výši 903 Kč měsíčně, od ledna 2020 pak 996 Kč měsíčně. Po podání námitek proti rozhodnutí ze dne 17.9.2020 a žádosti žalobce o změnu data přiznání starobního důchodu na den 1.10.2019 žalovaná mu rozhodnutím ze dne 15.12.2020 přiznala starobní důchod již od 1.10.2019, a to ve výši 907 Kč měsíčně, od

ledna 2020 ve výši 999 Kč měsíčně a od ledna 2021 pak ve výši 1 030 Kč měsíčně (výrok I.) a současně zrušila své dřívější rozhodnutí ze dne 17.9.2020 (výrok II.), dle odůvodnění rozhodnutí byl při stanovení procentní výměry důchodu použit výpočet dle zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31.12.1995.

Dále bylo uvedeno, že i proti rozhodnutí ze dne 15.12.2020 podal žalobce rovněž námitky dne 13.1.2021, v nichž tvrdil stejně jako v námitkách proti rozhodnutí ze dne 17.9.2020, že jeho zaměstnání v uvedeném podniku - v němž působil jako hráč ledního hokeje - trvalo od 1.7.1977 do 31.1.1981; v lednu ještě vykonával pro zaměstnavatele hráčskou činnost, poté dne 17.1.1981 nastoupil na čtrnáctidenní dovolenou a bezprostředně odjel do tehdejší NSR a na základě vykonané činnosti mu za leden 1981 náležel hrubý výdělek ve výši 4 200 Kčs, což odpovídá základnímu platu podniku navýšenému o kalorický příplatek a prémie, a použitý výdělek 950 Kčs je proto nekorektní i nereálný.

Žalovaná také uvedla, že v souladu s Nařízením č. 883/2004 německý nositel pojištění následně dne 7.1.2020 sdělil dobu pojištění získanou podle německých právních předpisů, kdy žalobce získal podle německých právních předpisů od 17.1.1981 do 31.8.1981 náhradní dobu pojištění z důvodu emigrace do země („Ersatzzeit/Vertreibung“). Podle evidenčního listu důchodového zabezpečení (dále jen **ELDZ**) vydaného dne 6.5.1983 národním podnikem Válcovny plechu a železárny Chomutov (dále jen **Válcovny Chomutov**) byl účastník řízení, tj. žalobce, zaměstnán v tomto podniku až do dne 1.2.1982, přičemž v kalendářním roce 1981 dosáhl hrubého výdělku dle tehdejších právních předpisů ve výši 950 Kčs, v kalendářním roce 1982 již žádného hrubého výdělku nedosáhl. Doby pojištění podle českých právních předpisů a podle německých právních předpisů se tedy zjevně zčásti překrývají. Následně vydala ČSSZ napadené rozhodnutí, v němž dobu do 1.2.1982 hodnotila jako dobu pojištění získanou dle českých právních předpisů a při stanovení průměrného denního indexovaného výdělku použila hodnotu 950 Kčs za kalendářní rok 1981.

S ohledem na obsah námitek (i připojený průkaz v německém jazyce, z něhož vyplývá pobyt žalobce na území tehdejší NSR ode dne 17.1.1981) provedla ČSSZ další šetření, kdy zjistila, že Válcovny Chomutov, jakož i jeho právní nástupce státní podnik Válcovny trub již zanikly a dle dochovaných archiválií konkrétní výdělky zaměstnanců lze doložit pouze počínaje kalendářním rokem 1987.

Citován byl článek 6 Nařízení č. 883/2004, dle něhož příslušné instituce členského státu, jehož právní předpisy podmiňují získání, zachování, trvání nebo opětné nabytí nároku na dávky získáním dob pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení, přihlíží v nezbytném rozsahu k získaným dobám pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, jako by byly získány podle právních předpisů, které tato instituce uplatňuje. A dle článku 12 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 (dále jen **Nařízení č. 987/2009**) doby pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení získané podle právních předpisů jednoho členského státu se přičtou k dobám pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, pokud je to nezbytné pro účely článku 6 základního nařízení a pokud se tyto doby nepřekrývají.

Dále žalovaná uvedla, že v této věci existuje ELDZ ze dne 6.5.1983, podle něhož pracovní poměr žalobce na území nynější ČR trval do dne 1.2.1982 a tento údaj se nepodařilo vyvrátit v řízení o námitkách. Rovněž žalovaná popsala způsob výpočtu, kdy vycházela ze zjištěných skutečností, když posledním rokem, v němž žalobce dosáhl hrubého výdělku

dle českých právních předpisů, je tedy nepochybně kalendářní rok 1981 a hrubým výdělkem za konkrétní kalendářní měsíc tedy nebyly částky sjednané v pracovní smlouvě či stanovené platovými výměry, z nichž vychází tvrzení žalobce, že mu za leden 1981 náležel hrubý výdělek ve výši 4 200 Kč, ale konkrétní zúčtované částky, proto za hrubý výdělek dosažený v roce 1981 je nutno stále považovat částku 950 Kčs.

Rovněž bylo uvedeno, že ve smyslu § 32 odst. 2 zákona činí důchodový věk žalobce 63 let a 6 měsíců, tohoto věku dosáhl dne 4.9.2019. Ke dni dosažení důchodového věku žalobce získal pro nárok na starobní důchod po úpravě podle § 29 odst. 5 zákona celkem 17 164 dnů doby pojištění, tj. 47 roků a 9 dnů, a splnil tak podmínky pro vznik nároku na starobní důchod již ke dni 4.9.2019. Doba pojištění stanovená pro nárok na starobní důchod byla splněna pouze s přihlédnutím k článku 6 Nařízení č. 883/2004, tj. s přihlédnutím k cizozemským dobám pojištění, jak vyplývá z osobního listu důchodového pojištění (dále jen **OLDP**), který je nedílnou součástí rozhodnutí. Procentní výměra ke dni vzniku nároku na starobní důchod činí 70,5 % výpočtového základu, tj. 674 Kč. Podle § 33 odst. 2 věty třetí zákona výše procentní výměry starobního důchodu činí nejméně 770 Kč, žalobci byla proto stanovena procentní výměra částkou 770 Kč. Základní výměra starobního důchodu pro rok 2019 činí 3 270 Kč. Při zjišťování skutečné výše tzv. dílčího důchodu je postupováno v souladu s článkem 52 odst. 1 písm. b) Nařízení č. 883/2004, kdy se teoretická výše důchodu upraví v poměru dob pojištění získaných podle českých právních předpisů k celkové době pojištění získané ve všech členských státech Evropské unie. Pro stanovení tohoto poměru byla započtena následující doba pojištění: v českém důchodovém pojištění 3 807 dnů a v německém důchodovém pojištění 13 384 dnů (sestavajících z 13 357 dnů dosažených výdělečnou činností před vznikem nároku na starobní důchod a 27 dnů po tomto datu), celkem tedy 17 191 dnů. V uvedeném poměru dob základní výměra činí 725 Kč ($3\,270\text{ Kč} \times (3\,807 / 17\,191)$) a procentní výměra činí 171 Kč ($770\text{ Kč} \times (3\,807 / 17\,191)$). Starobní důchod žalobce tak ke dni 1.10.2019 činí celkem 896 Kč ($725\text{ Kč} + 171\text{ Kč}$).

Opakovaným posouzením žádosti o starobní důchod tedy dospěla ČSSZ k závěru, že napadeným rozhodnutím ČSSZ ze dne 15.12.2020 nebylo rozhodnuto o přiznání starobního důchodu žalobce věcně správně, když důchod byl stanoven ve vyšší výměře, než v jaké náleží a to pouze za období od 1.10.2019 do 15.12.2020. S ohledem na § 56 odst. 1 písm. c) zákona dojde ke snížení starobního důchodu ode dne 16.12.2020. Závěrem žalovaná uvedla, že může v řízení o námitkách rozhodnutí změnit napadené rozhodnutí i v neprospěch účastníka řízení, proto postupovala v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) a odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a napadené rozhodnutí ze dne 15.12.2020 částečně změnila co do výše přiznávaného starobního důchodu, ve zbytku je pak potvrdila.

4. **Žalovaná dne 29.9.2021** ve svém vyjádření k žalobě, které bylo zasláno i žalobci, zrekapitulovala průběh správního řízení a mimo jiné uvedla, že tvrzení žalobce, že jeho pracovní poměr skončil výpovědí ke dni 31.1.1981, se nepodařilo prokázat. I když se tedy žalobce od 17.1.1981 zdržoval na území tehdejší NSR, nic to na trvání a platnosti jeho pracovního poměru nezměnilo, je proto nutno na něho hledět jako na osobu, jejíž zaměstnání v pracovním poměru trvalo až do 1.2.1982 a posuzované období od 17.1.1981 do 1.2.1982, v němž se překrývá doba pojištění získaná zaměstnáním dle českých právních předpisů s náhradní dobou pojištění podle německých právních předpisů, je v souladu s čl. 12 Nařízení č. 987/2009 nutno hodnotit jako dobu pojištění podle českých právních předpisů. Dále bylo uvedeno, že na základě žádosti byl v roce 2011 žalobci zaslán výpis dob pojištění na území ČR evidovaný ČSSZ. V OLDP ze dne 22.3.2011, resp. 15.4.2011,

jsou doby pojištění žalobce v ČR evidované až do 1.2.1982. Tento informativní OLDP žalobce za nekorektní nepovažoval a byl tedy již nejméně od roku 2011 srozuměn s tím, že jeho doba pojištění v ČR trvala až do 1.2.1982. Závěrem žalovaná navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

5. **Žalobce v replice ze dne 19.10.2021** mimo jiné zopakoval údaje o svém odchodu z ČR s tím, že od 17.1.1981 se stal zákonitým účastníkem důchodového pojištění v Německu. Za trestný čin opuštění republiky byl Okresním soudem v Chomutově odsouzen na 2 roky k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a trest propadnutí majetku, pracovní poměr ukončil výpovědí k 31.1.1981 a za rok 1981 v Československu neobdržel žádný výdělek. Podle tehdejšího politického zřízení bylo proto vyloučeno, aby byl nadále veden jako účastník důchodového pojištění v tehdejší Československu. Dále uvedl, že v námitkovém řízení byl dopisem ze dne 3.12.2020, jemu doručen dne U.12.2020, vyzván ke sdělení rozhodujících skutečností a tvrzení ČSSZ (ve vyjádření k žalobě), že na tuto výzvu žádné informace v dané lhůtě neposkytl, se nezakládá na pravdě. Z dopisu ze dne 15.12.2020 je bezesporu dokázáno, že na tuto výzvu v dané lhůtě a k daným tématům poskytl veškeré informace (kopii dopisu připojil). Rovněž sdělil, že tvrzení o zaslání výpisu dob pojištění na území ČR evidovaný ČSSZ v roce 2011 a srozumění s dobou pojištění až do 1.2.1982 se taktéž nezakládá na pravdě, o žádný výpis v té době nikdy nežádal, tudíž ani žádný výpis neobdržel. Závěrem žalobce setrval na podané žalobě, souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání, nepožadoval náhradu nákladů řízení a také sdělil, že napadené rozhodnutí žalované ze dne 1.7.2021 mu bylo doručeno dne 8.7.2021.
6. **Následně žalovaná v podání ze dne 26.11.2021** uvedla, že na základě reklamačního řízení bylo zjištěno, že žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 8.7.2021, neboť na dodejce nebylo uvedeno datum doručení. Dále žalovaná odkázala na své vyjádření ze dne 29.9.2021 a také souhlasila s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání.
7. **Ze zasláního dávkového spisu** vedeného žalovanou ohledně žalobce vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 1.7.2021 i ve vyjádření žalované ze dne 29.9.2021 odpovídají obsahu spisu. Dle oznámení o výsledku reklamace ze dne 22.10.2021 bylo žalobci rozhodnutí ze dne 1.7.2021 doručeno dne 8.7.2021. Z obsahu dávkového spisu mimo jiné také vyplývá, že žalobce požádal dne 15.3.2011 písemně žalovanou o vystavení Informativního osobního listu důchodového pojištění v ČR ohledně výpočtu důchodového pojištění v Německu (ohledně nabídky předčasného důchodu, která je časově omezena do 15.4.2011) a to pro něho i jeho manželku J., nar. X, přičemž požadoval zaslání na poštovní adresu (X) či e-mail (X@web.de). ČSSZ mu vyhověla podáním ze dne 23.3.2011 expedovaným dne 24.3.2011, k čemuž připojila OLDP zpracovaný dne 22.3.2011 a aprobovaný dne 24.3.2011, v němž byla jako poslední doba zaměstnání uvedena doba od 1.1.1976 do 1.2.1982 (2224 dnů). K žádosti německého nositele pojištění ze dne 1.4.2011 (tiskopis E 001) žalovaná dne 19.4.2011 potvrdila historii pojištění žalobce (tiskopis E 205 CZ), kde je uvedena doba pojištění od 1.9.1971 do 3.3.1974 a od 4.3.1974 do 1.2.1982 (další komunikace s německým nositelem pojištění se týká konce roku 2019, kdy bylo ČSSZ sděleno, že žalobci byl nárok na důchod z německého důchodového pojištění přiznán rozhodnutím ze dne 21.11.2019 s platností od 1.12.2019). Také je založena komunikace žalované s firmou Faen s.r.o., Kosmonautů 4687, Chomutov, u níž jsou uloženy archiválie i zaniklých Válcoven Chomutov, z níž vyplývá, že výdělky mají ve spisovně až od roku 1987.

8. **Z dávkového spisu** rovněž vyplývá, že žalovaná neuvedla správnou informaci dne 29.9.2021 ve vyjádření k žalobě, jelikož žalobce skutečně reagoval na výzvu žalované ze dne 3.12.2020 (pracovní zařazení žalobce ve Válcovnách Chomutov v lednu 1981 a zda v tomto měsíci vykonával pro zaměstnavatele práci a z jakého důvodu mu za rok 1981 náležel hrubý výdělek ve výši 950 Kč) a to podáním ze dne 15.12.2021 (k poštovní přepravě předáno dne 16.12.2020 a žalované doručeno dne 22.12.2020), jak uvedl v replice ze dne 19.10.2021. Pracovník žalované v řízení o námitkách si pravděpodobně vůbec neuvědomil, že výzva ze dne 3.12.2021 vypravená dne 4.12.2020 byla doručována do Německa, tudíž doba doručení žalobci byla nepochybně delší než při doručování v rámci ČR, protože jinak by nebylo vydáno rozhodnutí již 15.12.2021, tj. 11 den po vypravení výzvy, přičemž žalobce měl požadované sdělit nejpozději ve lhůtě do 14 dnů ode dne doručení výzvy. Je však třeba uvést, že ani odpověď žalobce ze dne 15.12.2021 na rozhodných skutečnostech nic nezměnila, jelikož pouze uvedl, že byl od 1.7.1977 do 31.1.1981 zařazen ve sportovním oddělení Válcoven Chomutov, dne 17.1.1981 odjel na 14-denní dovolenou do Německa a na základě jeho aktivní činnosti v lednu 1981 mu za tento měsíc náležel hrubý výdělek ve výši 4.200,-Kčs nikoli 950,-Kčs, což je nekorektní a nereálné na tehdejší dobu; na podporu svých tvrzení však nic nedoložil.
9. Vzhledem k tomu, že žalobce k replice připojil nikoli celou kopii rozsudku Okresního soudu v Chomutově ohledně jeho odsouzení (i jeho manželky J.) za opuštění republiky, zdejší soud si příslušný trestní spis sp. zn. 5T 428/81 (nyní vedený pod sp. zn. 3Rt 33/90) vyžádal. Z uvedeného spisu vyplývá, že tehdejší zaměstnavatel žalobce výše uvedený dne 5.8.1981 toliko sdělil v posudku, že po dobu působení v hokejovém mužstvu „A“ VTŽ Chomutov byl žalobce velmi oblíben pro svoji kamarádskou povahu, byl kladně hodnocen ze strany trenérů a vedoucího mužstva (posudek vypracoval výbor ledního hokeje); nebyly však uvedeny žádné údaje o příjmech žalobce. Naproti tomu v založeném posudku ze dne 16.7.1981 zaměstnavatel Restaurace Chomutov uvedl ohledně manželky žalobce J. i výši jejího měsíčního příjmu za posledního půl roku (za leden 1981 hrubý příjem činil 899,-Kč).
10. Soud rozhodl o žalobě bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť s tímto postupem žalobce i žalovaná souhlasili.
11. V této věci se žalobce podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalované z důvodů v ní uvedených. Soud pak na základě všech shora zjištěných skutečností dospěl k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 1.7.2021 není důvodná s ohledem na níže uvedené.
12. Žalobce totiž neprokázal, že by žalovaná při rozhodování o jeho starobním důchodu postupovala v rozporu se zákonem či výše uvedenými Nařízeními a jejich články, jak byly citovány žalovanou v napadeném rozhodnutí. Napadené rozhodnutí nevykazuje takové vady, k nimž by soud musel přihlédnout ex offio, jelikož rozhodnutí ze dne 1.7.2021 je srozumitelné a přezkoumatelné, stejně tak i předcházející rozhodnutí ze dne 15.12.2020.
13. Soud se plně ztotožnil s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí i vyjádření žalované (výše uvedené), neboť plně odpovídají předmětné zákonné úpravě a jsou v souladu i s Nařízeními č. 883/2004 a č. 987/2009, proto na ně pro stručnost odkazuje, jelikož jsou známy všem účastníkům řízení a jsou i výše uvedeny a citovány. Rovněž soud přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení a nezjistil žádné skutečnosti, které by byly způsobilé k jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení žalované.

14. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně podrobně popsala důvody, pro něž výrokem I. částečně změnila rozhodnutí ze dne 15.12.2020, jelikož vyhověla žádosti žalobce, který požádal i v námitkách ze dne 10.1.2021 (žalované doručeno dne 13.1.2021) proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 15.12.2020 o změnu data přiznání starobního důchodu z původního data od 1.12.2019 na datum od 1.10.2019 a zejména žádal o přepočítání přiznaného starobního důchodu kvůli údajům sděleným žalované v jeho podání ze dne 15.12.2020. Byl proto žalovanou proveden nový výpočet starobního důchodu žalobce k datu 1.10.2019, kdy dílčená procentní výměra činila 171,-Kč a dílčená základní výměra činila 725,-Kč, tj. celkem měsíčně 896,-Kč, přičemž výpočet byl proveden správně podle zákona č. 155/1995 Sb. a nikoli dle zákona č. 100/1988 Sb., jak bylo provedeno nesprávně 9.12.2020 pro potřebu vyhotovení rozhodnutí ze dne 15.12.2020.
15. V průběhu řízení se žalovaná snažila potřebné podklady ohledně doby pojištění i výdělku žalobce zajistit, jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z obsahu dávkového spisu, avšak kýženého výsledku ve prospěch žalobce se nepodařilo dosáhnout, jelikož se nepodařilo prokázat, že pracovní poměr žalobce u Válcoven Chomutov skončil 31.1.1981, když ani v posudku ze dne 5.8.1981 (viz bod 9) o tom nebyla ani zmínka, stejně tak i ohledně jeho příjmů od tohoto zaměstnavatele. V tomto směru skutečně nepostačují toliko tvrzení žalobce žádnými důkazy nepodložená pro to, aby jeho požadavkům bylo vyhověno. Soud na rozdíl od žalobce v této věci neshledal pochybení žalované při vydání napadeného rozhodnutí ze dne 1.7.2021, ač žalobce je přesvědčen o opaku.
16. Dále soud konstatuje, že není pravdivé tvrzení žalobce v podání ze dne 19.10.2021, že o žádný výpis OLDZ v roce 2011 nežádal, tudíž žádný neobdržel a nebyl tak srozuměn s dobou pojištění v ČR až do 1.2.1982. Z dávkového spisu naopak vyplývá, že o informativní OLDZ žádal žalobce písemně dne 15.3.2011 a podáním expedovaným dne 24.3.2011 mu bylo žalovanou vyhověno a požadovaný OLDZ mu byl zaslán.
17. Soud ještě podotýká ohledně měsíčního hrubého příjmu žalobce za rok 1980, že je z ELDZ zřejmé, že při celkové částce 30.265,-Kčs vychází průměrně měsíčně částka 2.522,-Kčs a ohledně roku 1979 měsíčně 2.303,-Kčs při celkové částce 27.638,-Kčs (vykázána pracovní neschopnost 13 dnů), tudíž předmětné částky 4.200,-Kčs měsíčně ani v uvedených letech nedosahoval. V námitkách ze dne 10.1.2021 žalobce mimo jiné uvedl, že za leden 1981 mu na základě aktivní činnosti náležel hrubý výdělek ve výši 4.200,-Kčs (základní plat podniku + kalorický příplatek + hráčské prémie). K tomu soud poznamenává, že pro žalovanou i soud jsou rozhodující částky uvedené zaměstnavatelem jako hrubý výdělek nikoli např. výše kalorického příplatku, který byl žalobci vyplácen, ale nebyl zahrnut do hrubého výdělku a byl nepochybně hrazen z jiných prostředků zaměstnavatele, stejně tak i hráčské prémie, jelikož v té době v ČR neexistoval status profesionálního sportovce, ale sportovci byli vedeni např. jako zaměstnanci či příslušníci armády a byla jim vyplácena určitá částka, která ale nebyla vykazována celá jako hrubý výdělek v ELDZ.
18. Sám žalobce, na němž spočívá důkazní břemeno, nepředložil při podání žaloby ani v průběhu soudního řízení žádné důkazy, na jejichž základě by bylo možno dospět jednoznačně k závěru, že byly zjištěny nové rozhodné skutečnosti (jiná doba pojištění či výše hrubého výdělku) mající vliv na výpočet starobního důchodu, což by bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí žalované a provedení nového výpočtu pro stanovení výše důchodu.
19. Stěžejní žalobní bod v předmětné věci je pohled na dobu od 17.1.1981 do 1.2.1982, kdy

žalobce již žil v Německu od 17.1.1981, jak je zřejmé z kopie průkazu pro vysídlené osoby a uprchlíky zaslaného žalobcem, a kde, jak uvádí, se stal zákonitým účastníkem důchodového pojištění, navíc pracovní poměr ve válcovnách Chomutov byl ukončen ke dni 31.1.1981 výpovědí z jeho strany, proto hodnocení jeho pracovního poměru až do 1.2.1982 jako doby pojištění v ČSSR je k danému faktu nesprávné a nekorektní. Soud považuje za nezbytné připomenout, že podle ELDZ ze dne 6.5.1983 vyhotoveného zaměstnavatelem Válcovny trub a železářny, národní podnik, Chomutov, žalobce byl u něho zaměstnán od 1.7.1974 do 1.2.1982, a v kalendářním roce 1980 mu byl zúčtován hrubý výdělek 30.265,-Kčs a vykázán 1 den náhrad. dob a v kalendářním roce 1981 (započtených 365 dnů) má vykázán hrubý výdělek (vyměřovací základ) 950,-Kčs a v roce 1982 má vykázáno 32 započtených dnů a žádný výdělek. V takovém případě nelze než konstatovat, že zde stojí obsah ELDZ proti žalobcovu tvrzení a žalobce, na němž spočívá důkazní břemeno, žádné prokazatelné důkazy na podporu svých tvrzení v řízení v tomto směru nepředložil. Ani v posudku zaměstnavatele žalobce ze dne 5.8.1981 (viz trestní spis) nebyla zmínka o tom, že by pracovní poměr skončil k 31.1.1981 výpovědí ze strany žalobce, přičemž v době vypracování posudku by tato skutečnost jistě byla zaměstnavateli známá.

20. Podle § 13 odst. 1 zákona za dobu pojištění se považují též doby zaměstnání získané před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, s výjimkou doby studia po dosažení věku 18 let; jde-li však o dobu zaměstnání v cizině před 1. květnem 1990, hodnotí se tato doba, jen pokud bylo za ni zapláceno pojistné, a to nejdříve ode dne zaplacení pojistného.
21. Dle § 8 zák. č. 54/1956 Sb., ve znění účinném do 31.12.1992, pojištění zaniká dnem skončení zaměstnání, které zakládá pojištění podle tohoto zákona.
22. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že zánik pojištění je tedy vázán na zánik příslušného právního vztahu, který nemocenské pojištění zakládá. Pojištění tedy zaniklo dnem, do kterého trval pracovní poměr. V předmětné věci je nepochybné, že pracovní poměr žalobce na území ČR trval až do 1.2.1982, a to bez ohledu na prokázané skutečnosti, že žalobce již na území nežil, odjel na dovolenou do NSR a již se do ČR nevrátil, a že mu dobu od 17.1.1981 potvrdil německý nositel pojištění. Zásadní pro danou věc je, že pracovní poměr ve Válcovnách Chomutov byl ukončen dle ELDZ až dne 1.2.1982, opak nebyl prokázán. Tento stav lze srovnat např. s pracovníci na mateřské dovolené a dalším neplaceném volnu, kdy v průběhu takového volna ukončí pracovní poměr; také zde účast na nemocenském pojištění končí k datu skončení pracovního poměru, i když pracovníce po dobu volna do zaměstnání nedocházela a nebyla odměňována. Takto nastíněný právní stav trval až do 31.12.1995, kdy byla přijata nová právní úprava v podobě zákona č. 155/1995 Sb., podle jehož § 11 písm. a) dobou pojištění je po 31. prosinci 1995 doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a) až l) a odst. 2, za kterou bylo v České republice zapláceno pojistné, a doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. m) a n). Z pohledu zákona o důchodovém pojištění se tedy dobou pojištění rozumí časový úsek, po kterou trvala právní událost spočívající ve výkonu výdělečné činnosti, definovaná tímto zákonem. Oproti předchozí právní úpravě je významné, že za doby pojištění po 31.12.1995 se považují doby, kdy je občan povinen platit pojistné na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Pokud tedy zaměstnanec požádá svého zaměstnavatele o neplacené volno a jeho požadavku je vyhověno, záleží pouze na tomto zaměstnanci, zda-li po dobu čerpání neplaceného volna dostojí placení pojistného, neboť i

když je i nadále veden v evidenci zaměstnanců svého zaměstnavatele, jelikož nevykonává výdělečnou činnost, byť v pracovním poměru, zaměstnavatel placení pojistného neprovede.

23. S ohledem na výše uvedené, žalovaná, stejně jako soud, musela vycházet z právního stavu k datu uplatnění žádosti a následně s ohledem na § 13 odst. 1 zákona, z čehož je nepochybné, že žalobce byl na území ČR v pracovním poměru až do 1.2.1982, když opak neprokázal, a od tohoto data navazuje německá doba pojištění potvrzená německým nositelem pojištění. Z tohoto zjištění následně žalovaná vycházela pro účely stanovení výše osobního vyměřovacího základu. Co se týče hodnocení německé doby pojištění, překrývající se v období od 17.1.1981 do 1.2.1982 s českou dobou pojištění, zde žalovaná postupovala v souladu s čl. 12 odst. 2 prováděcího Nařízení č. 987/2009, podle něhož doby pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení získané podle právních předpisů jednoho členského státu se přičtou k dobám pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, pokud je to nezbytné pro účely článku 6 základního nařízení (tj. Nařízení č. 883/2004) a pokud se tyto doby nepřekrývají.
24. Žalovaná proto správně s ohledem na všechny uvedené rozhodné skutečnosti dle názoru soudu zhodnotila „českou dobu“ pojištění do 1.2.1982 dle obsahu ELDZ a teprve poté přistoupila ke zhodnocení „německé doby“ pojištění v souladu s platnou právní úpravou a výše uvedenými Nařízeními. Stanovení kalendářního roku 1981 jako kalendářního roku s vyměřovacím základem bylo učiněno zcela v souladu s právními předpisy platnými v ČR, neboť za kalendářní rok s vyměřovacím základem je třeba považovat rok, za který vznikl nárok na některou složku započitatelného vyměřovacího základu bez ohledu na délku trvání zaměstnání v kalendářním roce a výši dosaženého vyměřovacího základu. V případě žalobce je takovým kalendářním rokem rok 1981, jak již žalovaná objasnila v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 1.7.2021 i ve svém vyjádření ze dne 29.9.2021. Nelze přehlédnout ani skutečnost, že žalovaná se snažila zjistit potřebné skutečnosti o délce zaměstnání žalobce v ČR a jeho příjmu za měsíc leden 1981, což se jí nepodařilo, přičemž žalovaná nezodpovídá za to, zda doklady týkající se zaměstnanců zaniklého podniku či firmy byly náležitě archivovány či nikoli. Stejně tak žalovaná nezodpovídá za obsah ELDZ, za jejichž obsah zodpovídá zaměstnavatel, který má zákonnou povinnost ohledně jejich vyhotovení a doručení žalované prostřednictvím okresní správy sociálního zabezpečení, jelikož žalovaná pouze tyto doručené doklady eviduje a vychází z jejich obsahu při rozhodování o důchodové dávce (např. starobní či invalidní důchod).
25. V této projednávané věci s ohledem na všechny zjištěné výše uvedené skutečnosti soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, proto žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**) dle § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná.
26. Bylo by vhodné, aby si žalobce uvědomil, že žalovaná i soud jsou povinni vycházet a respektovat platné znění zákona i Nařízení bez ohledu na jeho přesvědčení či přání. Stejně tak není rozhodující v této věci, že u manželky žalobce, která se spolu s ním dne 17.1.1981 vystěhovala do NSR, nedošlo k žádnému rozporu v hodnocení doby pojištění na území nynější ČR a NSR a ve výpočtu jejího starobního důchodu (rozhodující byl obsah ELDZ vyhotoveného jejím posledním zaměstnavatelem v ČR), jelikož v tomto řízení se jednalo o starobní důchod žalobce a nikoli jeho manželky.
27. Pokud by soud shledal pochybení žalované, zrušil by napadené rozhodnutí a věc jí vrátil

k dalšímu řízení se závazným právním názorem, avšak v nyní projednávané věci nebylo shledáno takové pochybení žalované, které by bylo důvodem pro zrušení rozhodnutí. Žalobci bylo známo již od konce března 2011, že má vykázanu dobu zaměstnání/pojištění v ČR do 1.2.1982, tudíž v té době mohl začít shánět doklady na podporu svých tvrzení. Jestliže se však žalobci podaří zajistit potřebné doklady prokazující jeho tvrzení o ukončení pracovního poměru k 31.1.1981 či o výši jeho příjmu za leden 1981, má kdykoli možnost požádat žalovanou o přepočítání přiznaného starobního důchodu.

28. Žalobce nebyl úspěšný, úspěšná žalovaná však ze zákona nemá nárok na náhradu nákladů, proto nebyla náhrada nákladů přiznána žádnému z účastníků (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a odst. 1, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 23. února 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně